

med Hensyn til Lønningerne, som det har gjort i saa fuldt Maal og med saa rund Haand; navnlig med Hensyn til de høje Lønninger er der jo gjort Indrømmelser i et Omfang, som man i det hele taget har ydet sin fulde Anerkendelse fra den anden Side; men det ærede Udvalg har ikke samtidig dermed sikret sig nogen Visshed for, at man vil gøre de tilsvarende Indrømmelser paa de Punkter, hvor vi kunde ønske saadanne. Nu staa vi temmelig uheldigt, naar vi have gjort alle de Indrømmelser, vi mene at kunne gøre, og man fra anden Side holder sine tilbage. Det er ikke gunstige Forhandlingsvilkkaar, vi saaledes befinde os under. Vi vide jo, at Loven har flere Stadier at gennemløbe; den gaar over i det andet Ting og vil saa sandsynligvis gaa ned til os igen, og hvorledes ser den saa ud? Vi kunne da ikke tage tilbage, hvad vi have indrømmet, men de andre have slet ikke indrømmet os noget. Det er det uheldige ved den Maade, Sagen er behandlet paa; og idet jeg som sagt paaskønner den Bestræbelse, Udvalget har vist ved at føre Sagen ind i et Spor, som vi kunne være tjente med, saa har jeg Fornemmelsen af, at de ikke have været fuldkommen heldige i disse Bestræbelser og ikke ville opnaa, hvad de have tilsigtet. Naar vi nu stemme, saa befinde vi os — i alt Fald jeg — paa samme Maade som ved 2den Behandling, at jeg stemmer for, hvad her foreligger, thi hvis Loven nu faar denne Skikkelse, saa vil man i det hele taget kunne være tjent med den — efter Omstændighederne; men det er med den Følelse, at den ikke bliver saaledes, men at den bliver meget ringere for os. Jeg har ikke kunnet tilbageholde disse Bemærkninger og kan kun beklage, at denne Sag lige fra først til sidst, lige fra det Øjeblik, vi behandlede Loven om Overtagelse af de sjællandske Jærnbaner, indtil denne Samling, hvor vi synes at skulle afslutte de langvarige Forhandlinger om Statsbanedriftens Ordning, i hele denne lange Tid ikke er bleven behandlet med Behændighed fra Folketingets Side, fra Bevillingsmagtens Side.

Bemærken: Jeg har nærmest begæret Ordet, for at henvende nogle Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister, men den ærede sidste Taler (Tauber) giver mig Anledning til at gøre et Par Bemærkninger til det Foredrag, vi nu hørte af ham. Den ærede Taler sluttede med den Anke mod Udvalget og Tinget, at man ikke har behandlet Sagen med den Behændighed, man burde. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke er

blevet ved at være Medlem af Udvalget, det var det ærede Medlem i sin Tid, og hvis det slet fra Begyndelsen af, da det ærede Medlem, saa vidt jeg husker, fungerede som Ordfører. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke har hjulpet os i rette Tid; den Støtte, man skulde have faaet fra ham, har han beholdt for sig selv, og først i den 11te Time kommer han og beklager, at vi ikke have været behændige nok. Jeg anmoder det ærede Medlem om en anden Gang at lære os Behændighed paa rette Tid og Sted. Det ærede Medlem befinder sig i en Wildfarelse, naar han tror, at Finansudvalget er bundet. Det er saa langt fra Tilfældet, Finansudvalget staaer lige saa frit over for denne Sag, som over for enhver anden Sag, der behandles paa Finansloven. Selvfølgelig kan der ikke roffes ved, hvad der bliver slaaet fast som gældende Norm for Lønninger, men det gælder ikke blot denne Lov, men det gælder enhver som helst anden Lønningslov, som f. Eksempel Toldvæsenets, Postvæsenets, Telegrafvæsenets Lønningslove. Det er altsaa ikke noget at bebrejde Udvalget, thi vi have lige saa lidt her bundet Finansudvalget, som det ellers er bundet ved de andre af mig nævnte Love.

Over for det ærede Mindretal maa det ogsaa være mig tilladt at gøre en kort Bemærkning. Det er en høist aparte Stilling, det ærede Mindretal er kommet til at indtage. Tingets ærede Medlemmer hørte af Mindretallets Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkrets (Gad), at Mindretallet kunde tiltræde samtlige Endringer, der her foreligger til 3dje Behandling, med Undtagelse af en eneste, og dog har det ærede Mindretal ikke villet vise Flertallet den Være, at være Medforslagsstiller. Mindretallet er dog saa naadig at ville stemme for Endringerne, men det har ikke villet være med til at stille dem, fordi det har ment, det var rigtigt, at det nu gjorde Skue. Det gør mig ondt, at Mindretallet har unddraget Flertallet i Udvalget og Tinget dets vigtige og værdifulde Bistand; men det bliver Mindretallets egen Sag. Den ærede Ordfører for Mindretallet udtalte, at ved anden Behandling var Mindretallet blevet styrket eller bestyrket i den Opfattelse, at dets Standpunkt var det rette. Ja, jeg har fulgt Forhandlingerne i Tinget med megen Opmærksomhed, og ved ikke, hvad det ærede Medlem sigter til. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Mindretal har faaet denne Styrkelse eller Bestyrkelse, hvad man nu vil kalde det. Det ærede Mindretal maa have styrket sig selv, thi fra Tinget ved jeg ikke, at der er